

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/8/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311212871
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1311212871.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: F. O., Z.. XX. XX. XXXX, B. A. R.. Č.. XXX, B., zastúpená advokátom: JUDr. Miroslav Kúkel, Súmračná ul. č. 13, Bratislava, proti žalovaným: 1/ Hlavné mesto SR Bratislava, IČO: 00 603 481, Primaciálne námestie č. 1, Bratislava, 2/ Mestská časť Bratislava - Rača, IČO: 00 304 557, Kubačova ul. č. 21, Bratislava, o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 09. októbra 2015, č. k. 10C/134/2011 - 254, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a **v e c** **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorej zmena bola pripustená uznesením zo dňa 08. októbra 2015, č. k. 10C/134/2011 - 249, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému 2/ na základe poverenia žalovaného 1/ (ako vlastníka) odpredať jej do vlastníctva a uzatvoriť Zmluvu o prevode vlastníctva bytu Č.. XXX, nachádzajúceho sa v bytovom dome na A. R.. Č.. XX - XXX, Q. Č.. XXXX, ktorý leží na X.. Č.. XXXX/X, X, X, X, zapísaného na Liste vlastníctva Č.. XXXX, katastrálne územie J.T., H. B. - F.. Č.. J., H. B. D. podľa zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 80 písm. c) O. s. p., § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 29 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, účinný do 29. 02. 2012 a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, napriek tomu, že žalobkyňa na jej podaní naliehavý právny záujem preukázala, nakoľko však jej bývalý služobný byt, nachádzajúci sa v objekte R. na A. R.. Č.. XX - XXX V. B., nie je bytovým domom podľa zákona č. 182/1993 Z. z., ale ubytovňa slúžiaca na prechodné ubytovanie, z dôvodu ktorého sa na byt užívaný žalobkyňou, ako nájomníčkou, nevzťahuje špeciálna právna úprava umožňujúca nadobudnutie bytu do jej vlastníctva. Uviedol, že vlastníkom ubytovne nie je žalovaný 2/, ale žalovaný 1/, ktorý ju zveril Protokolom č. 56/92 do správy žalovaného 2/, z dôvodu ktorého nemá žalovaný 2/ pasívnu vecnú legitímáciu v konaní s tým, že uvedenú skutočnosť mal preukázanú zápisom na Liste vlastníctva Č.. XXXX, kde v Popise stavby je uvedené Ubytovňa a zároveň rozhodnutím Obvodného národného výboru Bratislava III, odbor výstavby a územného plánovania a vydaním Kolaudačného rozhodnutia sp. zn.: OVaÚP - 326-2854-80-Ing.Zb-58 zo dňa 20. 10. 1980, ktorým bolo povolené užívanie stavby Rekonštrukcia budovy A. R.. Č.. XXXX, na Q. V. B. s účelom ubytovania kmeňových zamestnancov. Uviedol, že žalobkyňi bol pridelený služobný byt v objekte na A. R.. Č.. XX - XXX V. B., postavenej na parc. Č.. XXXX/X, X, X, X, katastrálne územie J., ktorý je podľa zápisu v katastri nehnuteľností na Liste vlastníctva Č.. XXXX vedený ako ubytovňa vo vlastníctve žalovaného 1/, pričom zápis v katastri nehnuteľností je pre súd záväzný. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný 2/ len formálne, administratívne a nesprávne označil zmluvu, ktorú uzavrel so žalobkyňou dňa 26. 06. 1995 ako zmluvu o nájme bytu, pričom charakter bytu určuje stavebný úrad a

až do doby rozhodnutia stavebného úradu o zmene charakteru nehnuteľnosti, ktorú žalobkyňa užíva, nemôže súd svojoľne určiť, či žalobkyňa užíva byt, alebo iný priestor. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že úspešným žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že si trovy konania neuplatnili.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že na byt, v ktorom býva sa vzťahuje ust. § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., t. j. na budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu, ak je v nich najmenej 1/3 podlahovej plochy určenej na bývanie a majú najmenej 4 byty a navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázala na skutočnosť, že budova, v ktorej sa nachádza jej byt spĺňa uvedenú definíciu, nakoľko celá podlahová plocha je určená na bývanie, v budove sú 4 byty, v byte býva na základe nájmovej zmluvy o nájme bytu vyše 20 rokov a nie na základe zmluvy o nájme iných priestorov. Uviedla, že jej byt spĺňa kritérium bytu, ktorým sa rozumie miestnosť, alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu trvalo určené na bývanie a môžu na tento účel slúžiť ako samostatné bytové jednotky, pričom aj náklady na bývanie sú rozúčtované ako na byt.

3.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny z dôvodu, že stavba, v ktorej sa nachádza priestor, ktorý žiada žalobkyňa previesť do svojho vlastníctva, je na liste vlastníctva zapísaný ako ubytovňa, tzn. zariadenie, ktoré pravidelne alebo príležitostne poskytuje záujemcom prechodné ubytovanie s prenocovaním. Uviedol, že v posudzovanej veci nie je možné aplikovať ust. § 24 zákona č. 182/1993 Z. z., podľa ktorého sa ustanovenia uvedeného zákona vzťahujú aj na budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu, pokiaľ je v nich najmenej jedna tretina podlahovej plochy určená na bývanie a majú najmenej štyri byty s tým, že zároveň sa ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z. vzťahujú aj na iné budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu s výnimkou § 7, § 7a, § 75, § 7c, § 29, § 29 ods. 1, keď povinnosť uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu so žalobkyňou mu z ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z., nevznikla.

4.

Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu, že súd prvej inštancie rozhodol vecne a právne správne. Uviedol, že ani jednému zo žalovaných povinnosť uzavrieť so žalobkyňou podľa § 29a ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. zmluvu o prevode vlastníctva bytu nevznikla, nakoľko predmetný priestor je v budove, ktorá nemá charakter bytového domu a bol bytom, ktorý spadá do výpočtu bytov podľa § 29 ods. 3 a jeho vlastníctvo prešlo na obec. Poukázal na skutočnosť, že vo výpise z Listu vlastníctva Č.. XXXX, katastrálne územie J. vyplýva, že uvedená budova je charakterizovaná ako ubytovňa a previesť byt do vlastníctva možno iba v tom prípade, ak sa nachádza v bytovom dome. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne ďalej uviedol, že podľa § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. je pôsobnosť uvedeného zákona síce rozšírená aj na právne vzťahy v súvislosti s budovami, ktoré nemajú charakter bytového domu, ale neplatí to pre vymedzené ustanovenia zákona, medzi ktoré patrí aj § 29a ods. 1, ktoré upravuje povinnosť obce uzavrieť s nájomcom zmluvu o prevode bytu, avšak ak je priestor/byt súčasťou iného ako obytného domu, zákon neukladá obci povinnosť uzavrieť s nájomcom zmluvu o prevode bytu. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný 1/ opakovane vyjadril svoj nesúhlas s predajom priestoru žalobkyne, nakoľko nie je právne nevyhnutný. Uviedol, že podľa § 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. nevzniká obci povinnosť uzavrieť zmluvu, ak ide o priestor, ktorý bol pred nadobudnutím obcou niektorým z bytov uvedených v § 29 ods. 3 uvedeného zákona (aj služobný byt) a vlastníctvo tohto priestoru prešlo na obec, pričom aj žalobkyňa tvrdila, že priestor, ktorý užíva mal charakter služobného bytu, vlastníkom ktorého je žalovaný 1/, t. j. obec, čím je aj z tohto dôvodu vylúčený vznik povinnosti obce uzavrieť zmluvu o prevode. Namietol, že petit žaloby je nevykonateľný, nakoľko sa žalobkyňa domáha uloženia povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva k bytu za podmienok, ktoré vyplývajú zo zákona, ale zo znenia petitu nie je jasné aké podmienky a aké dojednania má zmluva obsahovať, t. j. aké práva a povinnosti majú vzniknúť jednotlivým zmluvným stranám a ani to, či byt Č.. XXX môže byť predmetom požadovanej zmluvy.

5.

Žalobkyňa vo svojom podaní k vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/ k jej odvolaniu uviedla, že jej byt sa nachádza v budove, ktorá má charakter bytového domu a vzťahuje sa preto naň ust. § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.

6.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 C. s. p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny, keď súd prvej inštancie nezistil dostatočne skutkový stav veci a neposúdil vec správne po právnej stránke.

7.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

8.

Odvolací súd sa v prvom rade nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý žalobu žalobkyne posúdil ako určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c) O. s. p., účinný do 30. 06. 2016 z dôvodu, že v posudzovanej veci ide bezpochyby o žalobu na plnenie podľa § 80 písm. b) O. s. p. (§ 137 písm. a/ C. s. p.), nakoľko žalobkyňa v žalobnom petite žiada, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť určitého plnenia, t. j. vykonať pre ňu určitý prejav vôle, keď splnenie povinnosti môže vyplývať zo zákona, z právnych vzťahov, avšak pri žalobe o určenie sa rozlišujú rôzne druhy petitu, pričom kritériom tohto rozlíšenia sú dve odlišné obsahové hľadiská a to petit vyplývajúci z určitého právneho vzťahu a petit, vyplývajúci z určitého práva s tým, že sa rozlišuje určovací petit kladný (pozitívny), kedy žalobca žiada určenie existencie právneho vzťahu alebo práva a určovací petit záporný (negatívny) zameraný na neexistenciu právneho vzťahu alebo práva. Petit na plnenie musí byť vždy prispôbený niektorému zákonom pripustenému spôsobu výkonu rozhodnutia, v opačnom prípade by právoplatné rozhodnutie bolo nevykonateľné.

9.

V posudzovanej veci sa žalobkyňa domáha uloženia povinnosti žalovanému 2/ na základe poverenia žalovaného 1/ odpredať jej do vlastníctva a uzatvoriť s ňou Zmluvu o prevode vlastníctva (podľa zák. č. 182/1993 Z. z.) bytu Č.. XXX, nachádzajúceho sa na prízemí bytového domu na A. R.. Č.. XX - XXX, Q. Č.. XXXX V. B., zapísaného na Liste vlastníctva Č.. XXXX, katastrálne územie J., obec B. - F.. Č.. J., H. B. D., ktorý je postavený na pozemkoch, parc. Č.. XXXX/X, X, X, X.

10.

Z obsahu spisu vyplýva, že rozhodnutím zo dňa 02. 01. 1979 Obvodný národný výbor Bratislava III, odbor výstavby a územného plánovania vydal stavebné povolenie KovoSpracujúcemu podniku mesta Bratislavy na stavbu „Rekonštrukcia 10 bytových jednotiek na slobodáreň“ na A. R.. Č.. XXX V. B. s tým, že slobodáreň bude využívať na účely ubytovania svojich pracovníkov, keď dňa 20. 10. 1980 bolo vydané kolaudačné rozhodnutie, ktorým sa povolilo užívať uvedenú stavbu na účel ubytovania kmeňových pracovníkov. Rozhodnutím o pridelení podnikového bytu zo dňa 20. 06. 1990 bol žalobkyňi KovoSpracujúcim podnikom, š. p., Vajnorská ul. č. 135, Bratislava pridelený, ako ich zamestnankyni vo funkcii vedúca domova mládeže, X - D. A. B. Č.. X, nachádzajúci sa na A. R.. Č.. XXX V. B. a na základe Zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 21. 06. 1990, jej bol uvedený byt pozostávajúci z dvoch izieb, kuchyne, komory, kúpeľne, WC a chodby odovzdaný. Žalovaný 2/, ako prenajímateľ, uzavrel

so žalobkyňou, ako nájomcom, dňa 26. 06. 1995 nájomnú zmluvu o nájme bytu podľa Občianskeho zákonníka, ktorej predmetom (čl. I.) je prenechanie bytu I. kategórie nachádzajúceho sa na prízemí v domovej nehnuteľnosti v Bratislave, na A. R.. Č.. XXX do užívania nájomcovi za nájomné s dohodnutou dobou nájmu na dobu neurčitú od 01. 07. 1995 s tým, že pokiaľ nie je ustanovené inak, nájomný vzťah sa upravuje ust. § 685 až § 720 Občianskeho zákonníka a na základe Evidenčného listu zo dňa 08. 05. 1996 pre výpočet nájomného a služieb jej bola vypočítaná celková mesačná úhrada nájomného a zálohových služieb vo výške 1.038,- Sk.

11.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, tento zákon upravuje spôsob a podmienky nadobudnutia vlastníctva bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, práva a povinnosti vlastníkov týchto bytových domov, práva a povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ich vzájomné vzťahy a práva k pozemku.

12.

Z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vymedzuje spôsob a podmienky nadobudnutia bytov a nebytových priestorov, pričom výslovne uvádza, že musí ísť o byty a nebytové priestory v bytovom dome, keď do svojej pôsobnosti zaraďuje aj úpravu práv a povinností vlastníkov bytových domov a bližšie špecifikuje byty, v akom dome má na mysli. Bezpochyby sú nimi len byty v dome, ktorý buď už vykazuje znaky bytového domu, alebo ide o dom spôsobilý na to, aby bol v súlade so zákonom pretransformovaný na bytový dom a mohol vykazovať znaky, ktoré sú pre takýto dom zákonom stanovené.

13.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z., sa bytovým domom rozumie budova, v ktorej je viac ako polovica podlahovej plochy určená na bývanie a má viac ako tri byty a v ktorej byty a nebytové priestory sú za podmienok ustanovených v tomto zákone vo vlastníctve alebo spoluvlastníctve jednotlivých vlastníkov a spoločné časti a spoločné zariadenia tohto domu sú súčasne v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov.

14.

Z uvedeného ustanovenia zákona je zrejmé, že bytový dom, ktorý nevykazuje uvedené znaky nie je bytovým domom a na prevod vlastníctva bytu nachádzajúceho sa v takomto bytovom (nebytovom) dome sa uvedený zákon nevťahuje.

15.

V posudzovanej veci je sporné, či žalobkyňa obýva byt alebo nebytový priestor, ktorý sa nachádza na prízemí budovy na A. R.. Č.. XXX V. B., ktorá je podľa výpisu z Listu vlastníctva Č.. XXXX stavba so súpisným Č.. XXXX, zapísaná ako ubytovňa vo vlastníctve žalovaného 1/, ktorý ju Zverovacím protokolom č. 56/1992 zveril do správy žalovaného 2/.

16.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., bytom sa na účely tohto zákona rozumie miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu trvalo určené na bývanie a môžu tomuto účelu slúžiť ako samostatné bytové jednotky.

17.

Z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že byt ako súbor miestností pozostáva z obytných a vedľajších miestností. Samostatnou bytovou jednotkou je jednotka, ktorá spĺňa požiadavku

samostatnosti z hľadiska spôsobilosti byť predmetom vlastníckeho práva a preto musí byť uzavretou jednotkou, ktorá je oddelená od ostatných častí domu.

18.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že záver súdu prvej inštancie uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalovanej, ktorá užíva ako nájomníčka byt v objekte na A. R.. Č.. XX - XXX V. B. nie je možné tento byt previesť do vlastníctva podľa zákona č. 182/1993 Z. z., keďže tento objekt má charakter ubytovne, na ktorý sa uvedený zákon nevzťahuje z vykonaného dokazovania prvoinštančným súdom vôbec nevyplýva, nakoľko v prípade, ak by mala žalobkyňa bývať v ubytovni, mala by mať uzavretú zmluvu o ubytovaní podľa § 754 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej sa ubytovateľ zaväzuje objednávateľovi poskytnúť prechodné ubytovanie, pričom žalobkyni bol pridelený v roku 1990 tzv. služobný byt, ktorý sa od 01. 01. 1992 zmenil na nájom služobného bytu a žalovaný 2/ s ňou uzavrel dňa 26. 06. 1995 nájomnú zmluvu o nájme bytu, ktorá trvá doteraz, keď Magistrát hlavného mesta SR Bratislavy oznámil listom zo dňa 05. 06. 1995 žalovanému 2/, že žalobkyňa sa stala nájomcom obecného bytu bez obmedzenia doby nájmu v objekte na A. R.. Č.. XX - XXX, ktorý im boli zverený do správy, pričom žalovaný 1/ sa stal vlastníkom stavby, ktorá je zapísaná v katastri nehnuteľností ako ubytovňa, na základe Žiadosti o zápis zo dňa 13. 07. 2004, keď od tejto doby so žalobkyňou zmluvu o užívaní priestoru v ubytovni neuzavrel.

19.

Súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia právne nevysporiadal ani so skutočnosťou, že žalovaný 2/ predložil žalobkyni za rok 2012 vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu podľa čl. IV. bod 5 nájomnej zmluvy zo dňa 26. 06. 1995, avšak za roky 2013 a 2014 jej už predložil vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním priestoru podľa čl. IV. bod 5 nájomnej zmluvy, pričom tento rozpor žiadnym spôsobom nevysvetlil a svoje tvrdenie, že so žalobkyňou chcel uzavrieť novú zmluvu o nájme nebytového priestoru, pretože len omylom bol tento priestor vedený ako byt, právne relevantným spôsobom v konaní vôbec nepreukázal.

20.

K tvrdeniu žalobkyne v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie pri posúdení jej nároku mal aplikovať ust. § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. odvolací súd uvádza, že ustanovenia uvedeného zákona s výnimkou § 6 až 8b, § 29 a 29a ods. 1 sa primerane vzťahujú aj na budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu, keď už zo samotného pojmu „budova, ktorá nemá charakter bytového domu“ je zrejmé, že ide o stavby, ktoré vzhľadom na svoje stavebno - technické usporiadanie a účel užívania uvedený v kolaudačnom rozhodnutí sú určené na iné účely ako na bývanie. Za takéto budovy možno považovať tie stavby, ktoré nespĺňajú kritéria určené pre obytné domy, teda najmä tie budovy, v ktorých zo súčtu podlahovej plochy všetkých miestností, pripadajú aspoň dve tretiny na nebytové priestory, obdobne možno za budovu, ktorá nemá charakter bytového domu považovať stavbu, pri ktorej prevažuje iná funkcia ako funkcia bývania (napr. administratívne budovy, budovy reštaurácií, školské budovy a pod.).

21.

Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zároveň opomenul právne posúdiť, či ubytovňa, v ktorej sa nachádza byt žalobkyne (a aj ďalší byt užívaný V. A.) nie je budovou, na ktorú sa vzťahuje ust. § 24 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z., keď iba stroho konštatoval, že objekt na A. R.. Č.. XX - XXX V. B. nie je bytovým domom, ale ubytovňou bez bližšieho posúdenia charakteru tejto budovy podľa uvedeného zákonného ustanovenia.

22.

Zo všetkých uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. a vec mu vrátil podľa § 391 ods. 1 C. s. p. na ďalšie konanie, v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť nárok žalobkyne, zistiť, či ubytovňa vo vlastníctve žalovaného 1/ spĺňa charakter bytovej alebo nebytovej budovy, posúdiť, či priestor, ktorý užíva žalobkyňa je bytom alebo nebytovým priestorom a zároveň posúdiť právne postavenie žalobkyne k tomuto bytu, priestoru a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p.

23.

O náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

24.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).